

Το σύστημα προλήψεων

Απ' τις εισαγωγικές εξετάσεις που έδωσα στην Ιατρική Σχολή, στην Οδοντιατρική Σχολή και στην Κτηνιατρική Σχολή, θετικό αποτέλεσμα είχα μόνον απ' την τελευταία και μάλιστα, με την τελευταία σειρά "επιλαχόντων"... τον Μάρτιο... Έκανα την εγγραφή μου και άρχισα να παρακολουθώ, κανονικά, το πρώτο έτος σπουδών, τον Σεπτέμβριο του 1964...

Κατά την πρώτη εξεταστική περίοδο, τον Ιούνιο του 1965, αποφάσισα να "δώσω" επτά, απ' τα οκτώ μαθήματα του πρώτου έτους (το πρόγραμμα των εξετάσεων δεν βόλευε να δώσω και το όγδοο μάθημα, τη Ζωολογία). Τα "πέρασα" όλα και όταν, το φθινόπωρο, στη δεύτερη εξεταστική περίοδο, "πέρασα" και τη Ζωολογία...: α) ήμουν ο πρώτος, που "πέρασε" στο δεύτερο έτος σπουδών, β) ο μόνος, που "έδωσε" και "πέρασε", όλα τα δύσκολα μαθήματα μαζί, σε μια εξεταστική περίοδο (Οργανική Χημεία-Ι.Βάρβογλης, Ανόργανη Χημεία-Κ.Καβασιάδης, Ανατομική-Μιχαήλ), γ) ένας απ' τους 4, που "πέρασαν" το μάθημα της Οργανικής Χημείας (απ' τους 85 φοιτητές, που "έδωσαν" το μάθημα), και δ) απ' τους ελάχιστους, που δεν είχε "μεταφορά" μαθήματος στο επόμενο έτος... Βέβαια, σε όλα τα μαθήματα είχα χαμηλή βαθμολογία (5 ως 7, με άριστα το 10)...

Τότε, ήταν, που πήρα δυο αποφάσεις. **Να συνεχίσω την Κτηνιατρική Σχολή** και να μη ζητήσω μεταγραφή, στο δεύτερο έτος σπουδών της Οδοντιατρικής ή της Ιατρικής Σχολής, όπως αρχικά, σχεδιάζα (και είχα τη δυνατότητα να κάνω) και **να επιδιώξω να πάρω μια απ' τις δυο υποτροφίες**, που έδινε το ΙΚΥ στους φοιτητές, που πετύχαιναν την υψηλότερη βαθμολογία, στο 2^ο έτος σπουδών.

Παρακολουθούσα, όλα τα μαθήματα και τα εργαστήρια του δευτέρου έτους σπουδών, που ήταν δύσκολα, αλλά και πολύ ενδιαφέροντα. Φυσιολογία, Βιοχημεία (Νικόλαος Ασπιώτης), Ανατομική, Τοπογραφική Ανατομική (Σωτήριος Μιχαήλ), Ιστορία Κτηνιατρικής (Ελευθέριος Τσιρογιάννης). Θυμάμαι τον Ασπιώτη, που έχοντας μάλλον κάποια αφορμή, έλεγε στο μάθημα, ότι "ο άνθρωπος, που σέβεται τον εαυτό του, πρέπει να κάνει μπάνιο, δυο φορές τη μέρα"... , κάτι που είχα τη δυνατότητα να κάνω στην Φοιτητική Εστία, όπου έμενα και ένιωθα κάθε φορά, να αναζωογονούμαι...

Στο δεύτερο έτος σπουδών, τις παραδόσεις του μαθήματος της Φυσιολογίας του Ν. Ασπιώτη, τις παρακολουθούσαν και οι φοιτητές του Τμήματος Φαρμακευτικής, της ΦΜΣ, που ήταν κυρίως, κοπέλες. Στο φιλμ, που πρόβαλε ο Ασπιώτης στο μάθημα και έδειχνε μια χειρουργική επέμβαση στο μάτι, όλες σχεδόν οι κοπέλες της Φαρμακευτικής, λιγοθύμησαν και τις βγάλαμε έξω απ' την αίθουσα, στον διάδρομο, για να συνέλθουν... Εμείς, συγκρατιόμασταν με μεγάλη δυσκολία, προσποιούμενοι τους ψύχραιμους...

Στις εξετάσεις του Ιουνίου στην Ανατομική, ο Μιχαήλ, μου είπε να παρασκευάσω το βραχιόνιο νεύρο, στον ίππο. Μου έβαλε άριστα, όπως και στην Τοπογραφική Ανατομική, που, ως μάθημα, μου άρεσε πολύ, επειδή ήταν ένας συνδυασμός γνώσεων και φαντασίας. Έπρεπε να σχεδιάσεις, από μνήμης, τη διάμετρο των οργάνων στο σημείο, που τέμνονται, από μια νοητή κάθετη τομή στην σπονδυλική στήλη... και αυτό, σε όλα τα είδη των ζώων! Έμοιαζε με "αξονική τομογραφία", που τότε, δεν υπήρχε. "Πέρασα", με πολύ καλούς βαθμούς τον Ιούνιο, τρία μαθήματα και τη Φυσιολογία, τον Σεπτέμβριο και επέτυχα τον μεγαλύτερο μέσο όρο βαθμολογίας στο έτος (1965-66).

Στο τρίτο έτος σπουδών, αρχίσαμε, στις κλινικές (Βουτυρά 65), τα προπαιδευτικά μαθήματα στην Παθολογία, τη Χειρουργική και τη Μαιευτική και τα απογεύματα, συνεχίσαμε τα μαθήματα και τα εργαστήρια στη Σχολή, στην Πανεπιστημιούπολη.

Ένιωθα πολύ ευχάριστα, υπεύθυνα, αλλά και ασφαλής, καθώς είχα αναπτύξει, χωρίς να το καταλάβω, ένα "σύστημα προλήψεων" και "δεν κοβόμουν, ποτέ, στις εξετάσεις"...

Το "σύστημα προλήψεων", ήταν απλό και είχε τρία στάδια.

Στο **πρώτο στάδιο**, είχα αποφασίσει, έτσι, αυθαίρετα, πως "**είμαι εντάξει με τον εαυτό μου**", αν έχω διαβάσει το μάθημα, που πρόκειται να εξεταστώ, 3-5 φορές, πριν εμφανιστώ στις εξετάσεις (συνήθως, περιοριζόμουν σε 3 καλές αναγνώσεις).

Στο **δεύτερο στάδιο**, έπαιρνα 3 ήμερες, βαθιές εισπνοές, **χωρίς να σκέφτομαι κάτι άλλο, έξω απ' την αίθουσα των εξετάσεων (με τον τρόπο αυτό, διαπίστωνα, αν η συγκεκριμένη μέρα, είναι τυχερή για μένα!)**. Μετά, έμπαινα με αυτοπεποίθηση στην αίθουσα των εξετάσεων, καθόμουν σε μια θέση και εφαρμόζα το τρίτο στάδιο.

Στο **τρίτο στάδιο**, έπαιρνα 3 ήμερες, βαθιές εισπνοές, **χωρίς να σκέφτομαι κάτι άλλο (έλεγα, αν η συγκεκριμένη θέση, θα μου φέρει τύχη!)**.

Όταν ολοκλήρωνα **σωστά** το "**σύστημα**", ήμουν απόλυτα βέβαιος, ότι όλα θα πάνε καλά, αν και συχνά, για να συμπληρώσω τις 3 ήμερες, βαθιές εισπνοές, κάθε σταδίου, έπρεπε να κάνω... δέκα προσπάθειες.

Όταν, σπανίως, τα θέματα των εξετάσεων, μου φαινόταν άγνωστα (*τουλάχιστον με την πρώτη ματιά*), **άρχιζα, χωρίς πανικό, να ελέγχω το "σύστημα"**. Αρχικά, προσπαθούσα να θυμηθώ, αν είχα κάνει τίμια τις 3 αναγνώσεις του βιβλίου (*π.χ. δεν είχα παραλείψει κάποιες σελίδες*). Μετά, προσπαθούσα να θυμηθώ, **με ειλικρίνεια**, αν είχα πάρει σωστά τις 3 ήμερες, βαθιές εισπνοές, έξω απ' την αίθουσα και τις 3 ήμερες, βαθιές εισπνοές στη θέση, που κάθισα. Διαπιστώνοντας ότι, εκ μέρους μου, όλα έγιναν σωστά, έβλεπα, πάλι, προσεκτικά, τα θέματα..., ως άτομο, που είναι "**εντάξει με τον εαυτό του**"... **και τότε, πάντοτε, διαπίστωνα ότι κάποιο απ' τα θέματα, μου ήταν κάπως γνωστό!** Άρχιζα να γράφω και πριν τελειώσω, συνήθως, διαπίστωνα ότι ήξερα και κάποιο άλλο θέμα και μετά, κάποιο άλλο και κάποιο άλλο...

Με το "**σύστημα**" αυτό, πήρα τον μεγαλύτερο μέσο όρο βαθμολογίας στο δεύτερο έτος σπουδών (1965-66) και την πρώτη, απ' τις δύο υποτροφίες, που έδινε το ΙΚΥ (4.000 δραχμές). Απ' το επόμενο έτος, "**προσάρμοσα**" στο "**σύστημα**" και τον "**καθορισμό βαθμού**", σε κάθε μάθημα, για να πετυχαίνω μέσο όρο βαθμολογίας, τουλάχιστον 6,5 και να καλύπτω το κριτήριο της υποτροφίας, που αυξήθηκε στις 8.000 δραχμές για το τρίτο έτος (1966-67) και στις 12.000 δραχμές για το τέταρτο έτος σπουδών (1967-68). Το σημαντικότερο, όμως, ήταν, πως στην προσπάθειά μου να ακολουθώ πιστά και τίμια, το "**σύστημα**", δεν σκέφτηκα, ποτέ, ότι υπάρχει ενδεχόμενο να "**κοπώ**" σε κάποιο μάθημα. Επίσης, δεν σκέφτηκα ποτέ "**να κλέψω**". Άλλωστε κοκκίνιζα τόσο πολύ, ακόμη και μόνο με την σκέψη αυτή, που ο εξεταστής θα το καταλάβαινε αμέσως... Για αρκετά χρόνια, δεν ενδιαφερόμουν να μελετήσω το μηχανισμό λειτουργίας του "**συστήματος**"... Βολευόμουν με το γεγονός ότι δούλευα αποτελεσματικά και αλάνθαστα... Πολύ αργότερα, συνειδητοποίησα ότι η λειτουργία του "**συστήματος προλήψεων**" στηριζόταν στο, "**είμαι εντάξει με τον εαυτό μου**", που κινητοποιούσε τα θαυματοργά "**κύματα α**" στον εγκέφαλο... και στην πραγματικότητα, το "**σύστημα**", δεν είχε σχέση με προλήψεις...

Μόνο σε δύο περιπτώσεις, το "**σύστημα**" δεν λειτούργησε... Η πρώτη ήταν στο 1° έτος και η δεύτερη, στο 5° έτος σπουδών.

Συγκεκριμένα, στο 1° έτος σπουδών, στο μάθημα της Ζωολογίας, ο καθηγητής Κανέλλης έχασε το γραπτό μου και, όταν το βρήκε, το βαθμολόγησε, λανθασμένα, με 7 και όχι με 10. Θυμάμαι, μη μπορώντας να δικαιολογήσει την απώλεια του γραπτού, αλλά και την άδικη βαθμολόγησή του, μου είπε, "**δεν πειράζει, εσύ είσαι καλός φοιτητής και θα πάρεις σε άλλα μαθήματα 10!**" (αυτό με πίκρανε πολύ και γι αυτό, αργότερα, ως πανεπιστημιακός, τις ελάχιστες φορές, που έκανα κάποιο λάθος στη διόρθωση κάποιου γραπτού, προέβαινα αμέσως σε "**διόρθωση βαθμολογίας**", για να μη νιώσει ο φοιτητής, έτσι όπως είχα νιώσει εγώ, τότε).

Η δεύτερη περίπτωση ήταν στο 5° έτος σπουδών, όταν ο καθηγητής Βλάχος, σημείωσε σε ένα μπλοκάκι, τον βαθμό, που μου έβαλε στις προφορικές εξετάσεις της Μαιευτικής..., αλλά ξέχασε να μεταφέρει τον βαθμό στην επίσημη κατάσταση των τελικών αποτελεσμάτων. Όταν πήγα στο γραφείο του, να ρωτήσω, μου είπε, "**αγαπητέ μου, μην επιμένεις, δεν παρουσιάστηκες στις εξετάσεις!**" Απογοητευμένος, του υπενθύμισα, πως έδωσα εξετάσεις, είχε σημειώσει τον βαθμό μου, σε ένα μπλοκάκι και μάλιστα, μου είχε πει πως ήμουν "**καλά διαβασμένος**"... Τότε, μου λέει, "**τι χρώμα είχε το μπλοκάκι;**" Του λέω, "**νομίζω, καφέ**". Ανοίγει ένα συρτάρι..., που ήταν γεμάτο με στίβες μπλοκάκια, όλων των χρωμάτων... Πήρε όλα τα καφέ και άρχισε να τα ξεφυλλίζει... Τίποτε... "**Βλέπεις, ότι έχω δίκιο;**" μου λέει... Εγώ, ψέλλισα, "**μήπως, ήταν μπλε**"... Πάλι, τίποτε... "**Μήπως, κόκκινο**"... Παρά το γεγονός ότι η υπομονή του, είχε αρχίσει να εξαντλείται..., ξεφύλλισε και μπλοκάκια άλλων χρωμάτων... Κάποια στιγμή, κοντοστέκεται και μου λέει, "**μμμ, αγαπητέ μου..., λάθος, έκανες..., ήταν μπορντώ, όχι καφέ!**"